

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 167/08-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2009 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., B., právne zastúpenej advokátom JUDr. D. K., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Er 3622/06 (predtým sp. zn. E 1958/98) a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Er 3622/06 (predtým sp. zn. E 1958/98) p o r u š i l základné právo spoločnosti B., s. r. o., na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava II p r i k a z u j e , aby vo veci vedenej pod sp. zn. 39 Er 3622/06 (predtým sp. zn. E 1958/98) konal bez zbytočných prieťahov.

3. Spoločnosti B., s. r. o., p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré j e Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Spoločnosti B., s. r. o., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 248,71 € (slovom dvestoštyridsaťosem eur a sedemdesiatjeden centov), ktorú je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. D. K., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 10. apríla 2008 č. k. II. ÚS 167/08-9 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Er 3622/06 (predtým sp. zn. E 1958/98).

1. Zo sťažnosti a k nej pripojených dokladov vyplynulo, že: *«Na základe nášho návrhu (ako oprávneného) na súdny výkon rozhodnutia vydal Okresný súd Bratislava II uznesenie zo dňa 20. 1. 1999 č. k. E 1958/98, ktorým voči povinnej E. O., bytom B., nariadil súdny výkon rozhodnutia predajom hnutelných vecí. Toto uznesenie na odvolanie povinnej potvrdil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 29. 10. 1999 č. k. 14 Co 373/99-9. Dňa 23.4.2002 súd upustil od súpisu hnutelných vecí a spísal zápisnicu o bezvýslednosti súpisu z dôvodu, že povinná sa nezdržuje na známej adrese. Dňa 27. 2. 2006 sme v súlade s prechodným ustanovením § 372m O. s. p. (účinným od 1. 9. 2005) podali počas nariadeného súdneho výkonu rozhodnutia návrh na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke JUDr. Z. D., so sídlom S. a zároveň sme podaním zo dňa 24. 2. 2006 oznámili súdu, že sme podali návrh na vykonanie exekúcie a požiadali sme o postúpenie veci súdnej exekútorke. Výzvou zo dňa 18. 10. 2006 č. k. 39Er 3622/2006 súd vyzval súdnu exekútorke, aby v lehote 10 dní vyčíslila výšku pohľadávky a uznesením zo dňa 29. 1. 2007 č. k. 39 Er 3622/2006-28 súd žiadosť súdnej exekútorke o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol*

z dôvodu nevyčíslenia pohľadávky. Proti tomuto uzneseniu sme dňa 23. 2. 2007 podali odvolanie, o ktorom odvolací súd doteraz nerozhodol.

Ako vyplynulo z nahliadnutia do spisu č. k. 39 Er 3622/2006 priamo na Okresnom súde Bratislava II, súd po vydaní uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia dňa 20. 1. 1999 najskôr 3 roky vo veci nekonal vôbec (neurobil žiaden úkon) za účelom vymoženia našej pohľadávky, potom dňa 23. 4. 2002 upustil od súpisu hnutelných vecí a až do výzvy zo dňa 18. 10. 2006 bol opäť úplne nečinný. Ďalšie zbytočné prietahy v konaní súd „vyrobil“ tým, že vyzýval súdnu exekútorku na vyčíslenie vymáhanej pohľadávky a následne zamietol jej žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre nevyčíslenie pohľadávky, hoci pohľadávka bola presne špecifikovaná v uznesení o nariadení výkonu rozhodnutia, na podklade ktorého sa mal viesť súdny výkon rozhodnutia (vinou súdu sa nič nedialo), takže zo spisu bolo úplne zjavné aká pohľadávka sa má vymáhať; nebolo na to treba súdnu exekútorku vyzývať (súd má vedieť, čo vlastne vymáha, keď už raz právoplatne nariadil výkon rozhodnutia) a nebol žiadny zákonný dôvod na zamietnutie žiadosti exekútorky o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Keďže v tejto veci išlo len o postúpenie veci súdneho výkonu rozhodnutia na exekúciu súdnej exekútorke v dôsledku prechodného ustanovenia § 372m O. s. p. (účinného od 1. 9. 2005), mal sa súd týmto ustanovením dôsledne spravovať a vec v súlade s cit. ust. O. s. p. exekútorke postúpiť aj s písomným poverením. Takto vznikli ďalšie prietahy v konaní vydaním rozhodnutia (ktoré priamo znemožňuje vymôcť našu pohľadávku), a ktoré vydané vôbec nemalo byť; dodnes nie je zrejmé, kedy sa naša pohľadávka bude môcť účinne vymáhať. ...

Za tejto situácie v konaní Okresného súdu Bratislava II možno vidieť zbytočné prietahy, spočívajúce v:

1. nečinnosti súdu vôbec (za obdobie od 20. 1. 1999 do 23. 4. 2002 (tzn. po dobu viac ako 3 rokov) a za obdobie od 23. 4. 2002 do 18. 10. 2006 (tzn. po dobu viac ako 4 rokov) súd vôbec nekoná,

2. robení úkonov a vydaní rozhodnutia znemožňujúceho vymôcť našu pohľadávku.

V danom prípade nás súd necháva tápať v právnej neistote o našich právnych pomeroch. ...

Aj z hľadísk posudzovania prieťahov v konaní (právna a skutková zložitost' veci, správanie sťažovateľa v konaní a postup súdu v konaní) možno vyvodit', že nejde o vec tak skutkovo a právne zložitú, aby súd nebol v stave o nej konať za dobu 4 rokov...

Podľa nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 10. 7. 2002 sp. zn. I. ÚS 15/02 dĺžka konania viac ako 6 rokov môže byť akceptovaná len vo výnimočných prípadoch. Taktiež podľa cit. nálezu priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné napraviť, teda neprichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia, resp. uvedenie do pôvodného stavu. V tomto prípade však súd vykonal posledný úkon pred viac ako 4 rokmi (upustenie od súpisu hnutelných vecí), pričom predtým trvala nečinnosť súdu viac ako 3 roky a takéto zbytočné prieťahy už nemožno inak ako satisfakciou napraviť. V týchto pomeroch máme pocit márnosti celého nášho konania, keď sa ako oprávnený z právoplatného a vykonateľného exekučného titulu nemôžeme domôcť exekučného výkonu rozhodnutia voči povinnému - neplatiacemu dlžníkovi. Nečinnosť súdu je o to závažnejšia, že v spoločnosti je hlboko zakorenené povedomie dlžníkov neplatiť s tým, že ak aj súdy vydajú rozhodnutie, veritelia sa napriek tomu s malým úspechom domôžu včasného výkonu rozhodnutia.

Preto žiadame priznať nám podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR a § 56 ods. 4 zák. č. 38/1993 Z. z. primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50.000,- Sk, ako aj podľa § 36 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. uložiť Okresnému súdu Bratislava II uhradiť nám trovy konania vo výške 7.492,- Sk (2 úkony právnych služieb po 2.970,- Sk, 1. príprava a prevzatie právneho zastúpenia, 2. podanie ústavnej sťažnosti, podľa § 11 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z. z., a dva krát režijný paušál po 178,- Sk, všetko násobené 19 % sadzbou DPH podľa § 18 ods. 4 cit. vyhl.).

Keďže dlhodobá nečinnosť súdu vo veci ukončená vydaním rozhodnutia znemožňujúceho vymôcť našu pohľadávku je z hľadiska prieťahov v konaní nenormálny stav, ktorý sa už nedá nijako napraviť, nemáme k dispozícii žiadny účinný prostriedok nápravy už vzniknutých prieťahov v konaní, ako má na mysli ust. § 53 ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. Preto sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z.) na to, aby ústavný súd prijal túto ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zák. č. 38/1993 Z. z.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žiadame, aby Ústavný súd SR vydal podľa čl. 127 ods. 2 a 3 Ústavy SR a § 56 zák. č. 38/1993 Z. z. tento nález:

Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 39 Er 3622/2006 (predtým sp. zn. E 1958/98) porušené bolo.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 50.000,- Sk, ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresný súd Bratislava II je povinný sťažovateľovi uhradiť trovy konania v sume 7.492,- Sk na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.»

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou JUDr. A. R., listom z 19. júna 2008 sp. zn. Spr. 2066/08 a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 30. júna 2008.

2.1 Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedla chronológiu úkonov, ktoré okresný súd v napadnutej veci vykonal, ako aj tieto relevantné skutočnosti:

„... súd vo veci konal, k vymoženiu pohľadávky nedošlo vinou nečinnosti súdu, ale aj z dôvodu, že povinná sa zdržiavala v zahraničí a tak nebolo možné pristúpiť k súpisu nehnuteľných vecí postihnutelných výkonom rozhodnutia. Sudca dozorujúci exekučné oddelenie má v senáte niekoľko tisíc spisov, veci pre zmeny v personálnom obsadení nie je možné preto vybaviť bez prietahov v konaní. Viem, že to nie je na ospravedlnenie, ale mám za to, že priznanie odškodného v tomto prípade by bolo jednak nad rámec výšky vymáhanej pohľadávky a nedá sa jednoznačne konštatovať, že súd v tejto veci bol nečinný...“

Zároveň uvádzam, že upúšťam od ústneho pojednania veci, nakoľko by to neprinieslo ďalšie objasnenie veci...“

2.2 Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedníčky okresného súdu uviedol, že:

„... oznamujem, že na vykonaní verejného ústneho pojednávania vo vyššie uvedenej veci netrvám a súhlasím s tým, aby Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od vykonania

ústneho pojednávania. Pokiaľ ide o vyjadrenie predsedníčky Okresného súdu Bratislava II zo dňa 19. 6. 2008 sp. zn. Spr. 2066/08, z neho jasne vyplýva, že ústavná sťažnosť bola podaná dôvodne, nakoľko Okresný súd Bratislava II bol od októbra 1999 do októbra 2006 úplne nečinný.

Trovy právneho zastúpenia si uplatňujeme tak, ako sme ich vyčíslili v našej sťažnosti zo dňa 15. 6. 2007 v sume 7.492,- Sk s DPH, ktorej prílohou je aj osvedčenie o registrácii pre DPH.“

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 39 Er 3622/06 (predtým sp. zn. E 1958/98):

Dňa 17. decembra 1998 podala sťažovateľka okresnému súdu návrh proti Ing. E. O. (ďalej len „povinná“) na výkon rozhodnutia predajom hnutelných vecí v sume 1 400 Sk s príslušenstvom.

Dňa 20. januára 1999 súd nariadil na základe platobného rozkazu z 22. októbra 1997 sp. zn. 32 Ro 5095/97 výkon rozhodnutia predajom hnutelných vecí povinnej na uspokojenie predmetnej pohľadávky sťažovateľky.

Dňa 17. februára 1999 žalovaná podala odpor proti uvedenému platobnému rozkazu.

Dňa 25. februára 1999 súd vyzval povinnú, aby zaslala súdu kópiu odporu.

Dňa 8. apríla 1999 povinná odpovedala na výzvu súdu.

Dňa 21. júna 1999 povinná opätovne reagovala na výzvu súdu z 25. februára 1999.

Dňa 22. októbra 1999 bola vec doručená Krajskému súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“), aby rozhodol o opravnom prostriedku povinnej.

Dňa 29. októbra 1999 krajský súd uznesením č. k. 14 Co 373/99-9 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Dňa 23. apríla 2002 bola spísaná zápisnica o bezvýslednosti súpisu hnutelností.

Dňa 20. decembra 2003 súd požiadal Register obyvateľov Slovenskej republiky (ďalej len „register obyvateľov“) o zistenie trvalého pobytu povinnej.

Dňa 3. februára 2004 register obyvateľov súdu odpovedal, že zaslal údaje o trvalom pobyte povinnej.

Dňa 28. apríla 2004 súd opätovne požiadal register obyvateľov o zistenie trvalého pobytu povinnej.

Dňa 30. apríla 2004 súd požiadal Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „generálne riaditeľstvo“) o oznámenie, či je povinná vo výkone väzby alebo trestu odňatia slobody.

Dňa 11. mája 2004 generálne riaditeľstvo oznámilo okresnému súdu, že povinná sa nenachádza vo výkone väzby alebo trestu odňatia slobody.

Dňa 17. mája 2004 register obyvateľov opätovne súdu odpovedal, že zaslal údaje o trvalom pobyte povinnej.

Dňa 24. februára 2006 bol sťažovateľkou podaný návrh proti povinnej na vykonanie exekúcie.

Dňa 12. júna 2006 bol spis prevedený pod sp. zn. 39 Er 3622/2006.

Dňa 18. októbra 2006 okresný súd vyzval súdnu exekútoriku JUDr. Z. D. na vyčíslenie pohľadávky.

Dňa 29. januára 2007 okresný súd uznesením č. k. 39 Er 3622/2006-28 žiadosť o udelenie poverenia súdnej exekútorke JUDr. Z. D. na vykonanie exekúcie zamietol.

Dňa 26. februára 2007 sťažovateľka podala odvolanie proti uzneseniu č. k. 39 Er 3622/2006-28.

Dňa 30. mája 2007 bola sťažovateľka vyzvaná súdom na zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie.

Dňa 12. júla 2007 sťažovateľka zaplatila súdny poplatok.

Dňa 17. júla 2007 krajský súd vyzval povinnú a JUDr. Z. D., aby sa písomne vyjadrili k odvolaniu.

Dňa 31. októbra 2007 krajský súd uznesením č. k. 18 CoE 169/2007-41 napadnuté uznesenie okresného súdu z 29. januára 2007 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o výkon rozhodnutia predajom hnutelných vecí vedenom pod sp. zn. 39 Er 3622/06 (predtým sp. zn. E 1958/98), v ktorom sťažovateľka vystupuje ako oprávnená, došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (II. ÚS 26/95). Samotným

prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia spravidla neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu. Toto základné právo sa uplatňuje aj v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí. V takom druhu civilného procesu je účelom tohto základného práva to, aby sa po nariadení núteného výkonu bez zbytočných prietáhov uskutočnil tento výkon (prípadne súdna exekúcia) tak, aby vymáhaný nárok bol čo najskôr, ak tomu nebránia dôvody relatívnej alebo absolútnej neprípustnosti núteného výkonu súdneho rozhodnutia, uspokojený (podobne II. ÚS 205/04).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka napadnutého konania vôbec nebola závislá od zložitosti veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľky.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci opakovane nečinný bez akýchkoľvek zákonných dôvodov minimálne v období od 29. októbra 1999 do 20. decembra 2003 (počas viac ako štyroch rokov vykonal súd iba jediný úkon - 23. apríla 2002 bola spísaná zápisnica

o bezvýslednosti súpisu hnutelností) a od 17. mája 2004 do 12. júna 2006 (viac ako dva roky) a treba dodať, že ani po roku 2007 nebol postup súdu v danej veci plynulý. Okresný súd teda počas viac ako šiestich rokov vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľka ako navrhovateľka vo veci výkonu rozhodnutia počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K priesťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných priesťahov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľka požadovala priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 50 000 Sk, t. j. 1 659,70 € aj z dôvodu, že „v týchto pomeroch máme pocit márnosti celého nášho konania, keď sa ako oprávnený z právoplatného a vykonateľného exekučného titulu nemôžeme domôcť exekučného výkonu rozhodnutia voči povinnému - neplatiacemu dlžníkovi. Nečinnosť súdu je o to závažnejšia, že v spoločnosti je hlboko zakorenené povedomie dlžníkov neplatiť s tým, že ak aj súdy vydajú rozhodnutie, veritelia sa napriek tomu s malým úspechom domôžu včasného výkonu rozhodnutia“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľke aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti

s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky, najmä na viac ako šesťročnú nečinnosť okresného súdu v napadnutej veci považuje, za primerané priznať sťažovateľke 1 000 €. Ústavný súd pritom prihliadol aj na povahu danej veci, najmä na výšku istiny, ktorá je predmetom výkonu rozhodnutia.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka si uplatnila trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti podanej ústavnému súdu z 15. júna 2007). Za dva úkony vykonané v roku 2007 patrí odmena v sume dvakrát po 98,59 € a režijný paušál dvakrát po 5,91 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 209 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 19 % DPH, teda sumu 39,71 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkovú sumu 248,71 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľky rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2009